

זמני שבת קודש

רבונו תם	מוצאי שבת	הדלקת נרות	
20:16	19:39	18:38	תל אביב
20:20	19:42	18:36	ירושלים
20:16	19:38	18:38	חיפה

שבת שלום ומבורך!

העלון טעון גניזה

הרה"ג דניאל זר שליט"א
ראש הדיבור והמוסדות

יראת שמים

כל אדם צריך לקיים את המצוות כי כך ציווה הבורא ואז יקבל שכר גדול

כח הדיבור

ה'בית הלוי' מבריסק זצ"ל, עמד פעם ושוחח עם אדם. לפתע פתח את קופסת הטבק, אך רק הביט לתוכה בענין, נענע בראשו ולא הריח דבר. שוב חזר ונשנה הדבר, כאשר הרב משוחח עם אנשים - הוא פותח את קופסת הטבק אך רק מביט בתוכה ולא מריח ממנה...

הדבר הפך לתעלומה מעניינת. מה יש שם בקופסת הטבק? הלא הטבק מיועד להרחה, ואילו הרב רק מביט בו?

בהזדמנות, הצליח אחד מבני הבית להציץ אל תוך קופסת הטבק, וגילה כי על המכסה נכתב: ש.פ.ו.ש.מ.ג. - עתה היתה התמיהה גדולה שבעתיים - מהו אותו קוד סודי בן שש אותיות הרשום בקופסת הטבק, ומדוע מרבה הרב להביט בו?

אזר אומץ, וניגש אל הרב. 'תורה היא ולימוד היא צריכה...' הסביר בהתנצלות, 'הצצתי בקופסת הטבק וראיתי כי הרב מביט באיזה ראשי תבות תמוהים, במקום להריח מהטבק. מה הם ראשי התבות ש.פ.ו.ש.מ.ג.?' מה שמעונו של קוד זה?

'אה', חייך הרב, 'אלו ראשי התבות של הפסוק שומר פיו ולשונו, שומר מצוות נפשו. אנחנו מדברים עם אנשים, וצריך תזכורות באיזו צורה לדבר, באיזה אופן מותר לדבר... לפיכך כתבתי זאת לעצמי על קופסת הטבק, למען אזכור לשמור פי ולשוני!'

כי כולנו כל הזמן מדברים, וכל העת עומדות לפנינו שאלות האם אנו מדברים כהלכה, האם אנו שומרים על הפה והלשון כראוי. הבה נקבע לעצמנו זמן קבוע מדי יום ללימוד מעשי בהלכות שמירת הלשון, כדי להעניק לנו תזכורת יומית: יהודי שומר מדבר כמו שמותר, יהודי שומר את פיו ולשונו!

אדם צריך להגביה ליבו בדרכי ה', לדעת שהקב"ה אוהב את יראיו, "רצון יראיו יעשה", וכן כתוב "רוצה ה' את יראיו". ודוד המלך אומר אשרי כל ירא ה' ההולך בדרכיו וגו' הנה כי כן יבורך גבר ירא ה', הקב"ה מברך אותו במיוחד. אדם מוותר על דברים שהוא חושק בשביל שיעורי תורה, איזה כבוד הוא לתורה ואיזה רעש הוא עושה בשמים, לעומת זאת אם רגיל לבוא לשיעור תורה ולא בא הקב"ה משאיל בו, מוכיח שכואב לו, שאכפת לו על כל יהודי שלא בא, על כל יהודי שמתרחק.

"מה ה' אלוך שואל מעמך כי אם ליראה את ה' אלוך". ולמה כל כך דורש הקב"ה יראת שמים, כי היא ראשית חכמה והיא סוף דבר, ובלי זה אינך אדם! והקב"ה רוצה שנחיה ולכן רוצה שנהיה בו דבקים ולא חלילה בחיצונים שיונקים מהאדם וממיתים אותו לנצח. אדם שדבק בקב"ה הוא חי ואדם שמתרחק מהקב"ה הוא בגדר מת, כמו שכתוב "ואתם הדבקים בה' אלוכם חיים כולכם היום". ולעומת זאת מי שהולך לעבירות הוא הולך לשתות מי ביוב במקום לשתות מים טהורים וזכים כמ"ש "אותי עזבו מקור מים חיים לחצוב להם בורות נשברים... אשר לא יכילו המים".

איך אדם יכול לסתור את עצמו, כשרע לו הוא הולך ומתפלל אצל קברי צדיקים, מבקש ברכות וסגולות. וכשטוב לו הוא הולך בשרירות ליבו, שוכח את קבלותיו.

"וראת ה' טהורה עומדת לעד" - כשיראת שמים היא טהורה, כשהוא לא מערב בה נגיעות אישיות, כשאינו פגום, כולך יפה רעיתי, אז יראתו עומדת לעד.

"שייטתי ה' לנגדי תמיד כי מימיני בל אמוט" - ראיתי פירוש בספר, אם שייטתי ה' "לנגדי" גם כשזה נגד הרצונות שלי - אז לא אמוט. ירא שמים אמיתי מבטל רצונו מפני רצונו יתברך.

רבי משה גלאנטי זיע"א, מפרש עוד פירוש בפסוק "שייטתי ד' לנגדי תמיד". לכל אדם יש על ראשו את שם ה' יתברך, כל אותיות השם הוי"ה. אם עושה מצוה השמות מאירים כלפידים, ומזה מקבל כח מלמעלה, להמשיך ללכת מחיל אל חיל. האותיות מאירות עליו באורות נפלאים והשכינה שורה עליו. וככל שחוטא חס וחלילה, האותיות חשוכות, והוא לא זוכה לשמירה.

וזה שכתוב "שייטתי ה' לנגדי תמיד", את שם ה' שעל ראשי, על ראשי שכינת אל, אז מימיני בל אמוט, אם אני לא מסיח דעת משם הקדוש שעל ראשי, לא אמוט כי

אני שומר על עצמי מכל חטא ועוון. ואמרו חז"ל (ספרא קדושים) רבי שמעון בן גמליאל אומר, לא יאמר אדם אי אפשר לאכול בשר בחלב, אי אפשר ללבוש שעטנז אלא אפשרי ומה אעשה ואבי שבשמים גזר. למה הוא לא אוכל? כי יש לי אבא בשמים ואני רוצה לעשות את רצונו.

הגמרא בחולין מספרת על רב נחמן שאשתו ילתא אמרה לו: הרי אמרו חז"ל שכל מה שאסר הקב"ה התיר דבר כנגדו שדומה לו, אסר לנו דם התיר לנו כבד שכולו דם וכך כל דבר, אמרה לו רוצה אני לטעום טעם של בשר בחלב. אמר רב נחמן לתת לה עטינים שהם בשר שיש בו טעם חלב. ושואלים, מה כוונת ילתא? מדוע היה חשוב לה לטעום טעם בשר בחלב? עוד קשה לשם מה צריך הקב"ה לברוא היתר בטעם של איסור?

מסבירים המפרשים: כשאין אדם יודע טעמו של חזיר אינו יכול לומר "אפשי והתורה אסרה", שמא אינו אוהב בשר חזיר, לכן התירה תורה שיבטא. ילתא רצתה לקיים את המצוות בגלל רצון ד', כעבד לפני המלך, לכן רצתה לדעת מה טעמו של בשר בחלב, ולומר אפשי ואפשי ואיני אוכלת בגלל רצון ה'!

אני רוצה לאכול בשר חזיר, זה טעים, אבל אני עבד! יש עלי בעל הבית! שייטתי ד' לנגדי תמיד, נגד כל הרצונות שלי!

כמו שכתוב בשיר השירים אני לדודי ודודי לי! אני לקב"ה! אני נותן את הרצונות שלי לקב"ה. ודרשו חכמים: וכי תזבחו זבח שלמים לה', לרצונכם תזבחו! אתה רוצה לזבוח לקב"ה זבח של שלמות, תזבח את הרצונות שלך! תוותר על הרצונות שלך! אתה רוצה להודות לקב"ה? וותר על רצונותיך.

רבונו של עולם הרצונות שלך הם הרצונות שלי, אתה מלך מלכי המלכים ואתה יודע מה טוב לו לאדם, אני? מי אני? כי לא מחשבותי מחשבותיכם ולא דרכיכם דרכי! כל הבריאה כולה לפני הקב"ה, כגרגר חול באמצע ים אוקיינוס, ומה הוא האדם? ילד קטן לא נותנים לעשות מה שהוא רוצה, הוא בוכה, חושב שרוצים ברעתו, אנחנו כתינוקות לפני הקב"ה, הוא יודע יותר טוב מאיתנו מה טוב לנו.

שנזכה ליראת שמים, אמן. שבת שלום!

מתוך דרשתו השבועית של הרה"ג דניאל זר שליט"א
המתקיימת בכל יום רביעי בשעה 22:00 בישיבת אור דוד

ההקדשה השבועית

הוציאם הם אהבה להקדיש
אלוהים עולם יצור המוריד
להצלתם את עמנו מיד ידועה
הקדשנו עמנו: 2003-2004-2005

ליציאתנו
ידן חיה בת הדס
יוסי בן הלן
דייזה בת חוה

לישיר
בנימין בן חסידה
אלדד בן חוה
ספיר בת עליזה
לידך בת עליזה

ליחולתנו
אסף בן חיה
רוני בן דיה
אלעד בן ענה
אלדד בן יודנה

ליחולתנו
שלמה בן גלן
סנילית בת חנה
חן בן חיה
שמעון בן יולנה
יואב בן חנה

סיפור לשבת

הרב צבי נקר

בזכות המחילה שלך

שלך תברכי את אחותי שתזכה לזש"ק!.

אך רחל, עמדה בסירובה. למרות שהחברה המשיכה ותיארה בפני רחל את הצער הגדול שיש במשפחה בשל האחות שאין לה ילדים. 'אינני מסוגלת לסלוח לה, ודי!' למולה, החברה היתה גם היא עקשנית לא קטנה, והיא המשיכה והפצירה, תוך שהיא מדברת על ליבה של רחל...

לבסוף, רחל בעצמה קפצה ממקומה ואמרה 'הרי גם לי יש בן בגיל 27 שעדיין לא מצא את זיווגו. אני מוכנה לסלוח ללאה, ושזכות זה, השי"ת יפקוד את אחותך וימציא את זיווגו של בני'. היא ניגשה ללאה, לחצה את ידה והתפייסה.

למרות ששמענו כבר סיפורים רבים אודות הישועות שנוצרו בעקבות המחילות הללו, בכל פעם זה מרגש ומעורר מחדש ומוכיח לנו עד כמה הקב"ה שש ושמח כשילדיו מתפייסים ומעבירים מליבם את הסינה.

ובס"ד גם הפעם לא בוששו הישועות לבוא. כעבור זמן קצר אירסה רחל את בנה, וביום שלישי ז' במרחשוון תשע"ט, כשנה לאחר המחילה, הכניסה אחותה של החברה את בנה בבריתו של אברהם אבינו.

גם כאן אנחנו רואים כיצד גלגל הקב"ה את הסכסוך בין רחל ללאה על מנת להביא ישועות ונחמות על כמה משפחות בעם ישראל.

"אחותי נשואה מזה 16 שנים ועדיין אין לה ילדים, אני מתחננך בפנייך..."

בטענה זו, וכי בגלל שהיא נוהגת בהפקרות ועוזבת את הילדים צריכה לאה לשקר בדבריה? אבל בנושא כגון זה צריכים לעשות שאלת רב כיצד לאה היתה צריכה להשיב, והאם היה מותר לה לשקר).

מאותו יום סירבה רחל לדבר עם לאה, ונטרה לה שנאה בליבה. לא עזרו ללאה כל תחנוניה בפני רחל שתסלח לה. היא אף אמרה לרחל שהיא מוכנה להתפטר מעבודתה, העיקר שתזכה למחילתה. אבל רחל לא הסכימה אפילו לשמוע אותה.

באחד הימים, כשעלתה לאה לאוטובוס שנסע מבני ברק לאלעד, והנה היא פוגשת את רחל שהיתה גם היא באוטובוס, יחד עם חברה נוספת. לאה ניגשת לרחל, שואלת בשלומה, ומבקשת שוב את סליחתה. ורחל מסובבת את ראשה ואיננה מגיבה לדבריה של לאה.

החברה שישבה ליד רחל תממה מאוד על המחזה, ושאלה את חברתה רחל מי היא האישה שביקשה ממנה סליחה. בתחילה סירבה רחל לדבר, אך לאחר הפצרותיה סיפרה לה את שהתרחש במעון, ושפוטרה מעבודתה בגלל 'הלשנתה' של לאה. 'אינני מסוגלת לסלוח לה על 'כפיות הטובה' ועל ה'בגידה' שבגדה בי כשסיפרה למנהלת את האמת' הפטירה רחל.

פונה החברה לרחל בדמעות ומבקשת 'אחותי, נשואה מזה 16 שנים ועדיין אין לה ילדים, אני מתחננת בפנייך שתסלחי ללאה, ובזכות המחילה

סיפר הגאון רבי יצחק זילברשטיין שליט"א מעשה ששמע מהרה"ג רבי ש.ב. גנוס הי"ו.

המעשה אירע עם שתי נשים שלצורך העניין נקרא להן רחל ולאה. רחל עבדה במעון לילדים, ולאה חברתה הטובה, הפצירה בה שתסייע לה לקבל גם כן עבודה באותו מעון. רחל אכן דיברה עם המנהלת, ולבקשתה, התקבלה גם לאה לעבודה.

כמה שבועות לאחר מכן, החלו לבצע שיפוצים בדירתה של רחל, המתגוררת בסמוך מאוד למקום עבודתה במעון. מדי פעם, היתה רחל קופצת באמצע העבודה כדי לעקוב אחר הפועלים, ולראות אם הכל מתנהל כשורה.

ויהי היום, ורחל עזבה את המעון לדקות ספורות, בכדי לבדוק את התקדמות העבודה בביתה. והנה, בדיוק באותם הדקות הופיעה המנהלת! כשראתה שרחל אינה במקום, שאלה את לאה היכן היא נמצאת. לאה אמרה את האמת, שרחל עלתה לרגע לביתה.

המנהלת המתינה במקום, וברגע שרחל נכנסה הודיעה לה שהיא מפוטרת באופן מיידי. 'מי שעובד במעון ילדים, צריך לדעת שאסור לו לעזוב את המקום ולו לרגע קט', אמרה המנהלת בנחרצות! היא לא שעתה לתחנוניה הרבים, ורחל פוטרה מעבודתה.

רחל, כעסה מאוד על לאה, 'מדוע סיפרת למנהלת שהלכתי לביתי?' טענה, "הרי אני זאת שדאגה לך למקום העבודה הזה, וכך את מחזירה לי? וכי לא היית יכולה לומר למנהלת איזשהו תירוץ אחר? (ברור שרחל אינה צודקת

לסיפורים מרתקים נוספים של הרב צבי נקר כנסו לאתר 'שיבת אור דוד'

רוצים להפיץ את העלון "אור הפרשה" באיזור מגוריתכם? הצטרפו למפיצים וקבלו עלונים בכל שבוע לחלוקה!

חייגו עכשיו:

03-570-12-12

*ההפצה הינה במחיר סמלי

מנהגי חודש ניסן

יש ללמוד הלכות הפסח קודם לחג שלושים יום, כדאיתא בגמ' (מגילה לב:). משה תיקן להם לישראל שיעסקו בהלכות פסח בפסח, עצרת בעצרת וחג בחג והיה עומד ומזהיר על כל הלכות פסח, וכיון שההלכות בפסח הם רבות מאוד, וכן יש את הלכות יום טוב. יש לשנן היטב כדי שהאדם ידע את המעשה אשר יעשה ולא תצא תקלה מתחת ידו, ובעיקר הרבנים פוסקי ההלכות ידרשו לרבים בהלכות אלו מפורים והלאה ובעיקר בשבת הגדול כדי להקיף את רוב ההלכות הנוגעות לחודש ניסן ובעיקר בדיקת חמץ, שריפת חמץ, ליל הסדר וחג הפסח.

התפילות בחודש ניסן

בחודש ניסן אין אומרים בו תחנון ומנחה של שבת אין אומרים צדקתך, והסיבה לכך כי בא' בניסן הוקם המשכן, וכן בימים הראשונים היתה עבודת הקרבנות ע"י הנשיאים, לאחר מכאן ימי הפסח, יצא שרוב החודש קדוש ולא אומרים בו תחנון, ולכן כל חודש ניסן יש בו שמחה (שו"ע ס' תכט' סב'), וכן אין אומרים למנוח יעקב ותפלה לדוד, ועוד שבימים אלו היתה בניית המשכן וכל נשיא שבט הביא את קרבנו ולכן נוהגים לומר את פרשת הנשיאים (כמובא בסידורים בסדר לחודש ניסן), כל יום את הנשיא שלו מיום ר"ח ניסן, וביום י"ג ניסן אומר עד 'כן עשה את המנורה'.

עוד כתב השו"ע (שם) שאין מספידים כל חודש ניסן אלא לתלמיד חכם ובפניו, פירוש בהלווית הת"ח אבל אם זה לא בפניו ג"כ אסור להספיד כל חודש ניסן, ואין מתענים בו וחודש זה הוא ראש חודשים לחודשי השנה (שמות פ' יב' פסוק ב').

ברכת האילנות

מברכים פעם אחת בשנה ברכת האילנות שהיא ברכת הראיה, ודווקא שיש פרחים על האילן, והוא עץ שמוציא פירות (ולא סרק), וצריך שיהיו שני אילנות ועדיף משני מינים, ואפשר לברך ברכה זו בין ביום ובין בלילה ובלבד שיראו הפרחים, ויש מקלים לברך אפילו בשבת, ובפרט אם תהיה הברכה ברוב עם, וגם על הנשים חלה המצוה הזאת להודות לה', ומי שיש ביכולתו לברך מחוץ לעיר עדיף, אבל אם קשה לו וכ"ש אם מבטל אותו מתלמוד תורה יוכל לברך בתוך העיר.

סוף זמן הברכה הוא שכבר אין פרחים על העץ, ובדרך כלל הוא בסוף חודש ניסן, ובעיקר בשנה מעוברת, ויש להקפיד להיות זרזין מקדמים למצוות שהרי הפריחה התחילה כבר באדר.

מנהג קמחא דפסחא

כתב הרמ"א שיש מנהג לחלק חיטים לעניים לצורך פסח וכו', וכן היום ב"ה יש אנשים רבים וטובים וכן ארגונים למיניהם שעוזרים ומסייעים לאנשים הנצרכים לכך מ"מ אם יש לו קרוב עני הוא קודם. ויש להזהר בכבודם של אותם הנצרכים לכך שלא יבאו לידי בזיון והכל בדרך כבוד הדדי, ואומר המדרש: אומר הקב"ה מי שמשמח ארבעה שלי אני משמח ארבעה שלו. פירושו מי שמשמח את העני אשתו בנו ובתו אני משמח אותך את אשתך את בנך ואת בתך. ולכן כל אדם ואדם יתן לעניים קמחא דפסחא כדי שגם הם יוכלו לשמוח בחג הפסח ואחד המרבה ואחד הממעיט ובפרט שיכוון לבו לשמים.

הליכה לבית העלמין בחודש ניסן

כתב הרמ"א (ס' תכ"ט ס"א) שאין אומרים צידוק הדין בכל חודש ניסן, וכן נוהגים שלא ללכת לבית העלמין ואם יוצא יום השנה (יארצאית) בימי ניסן משום שהוא חודש של שמחה אין ללכת לבית העלמין, ובפרט אם יודע שיגיע ע"י כך לבכך, ולכן מי שנפטר לו מת בימי ניסן בשנים שעברו עולים לבית העלמין בערב ראש חודש ניסן כיון וזו דרך תפילה ולא מתעורר לבכי על המת. ובפרט שהנשמות נמצאות שם בכל השנה בער"ח וגם ב-טו' בחודש כדברי האר"י ז"ל, וכך צריך לנהוג. אבל ללכת לקברות צדיקים בימי חודש ניסן מותר ללכת ללא שום מניעה, וכן המנהג ללכת מאז ומימי קדם ללא עוררין.

חינוך ילדים הרב אהרן פרידמן

טכנאי החינוך

הלחץ של הקשר עם הילדים, מצוי ביכולת ההורים לשוחח איתם לפי רמתם ולגלות התענינות אמיתית בעולמם.

פעולות של חינוך טכני, אינן גורמות לילד להבין – ודאי שלא לחוש – שאך ורק בטובתו היא העומדת לנגד עיניהם. העובדה שאבא מקפיד שהוא יברך ברכת המזון בסיומה של כל ארוחה, או שאמא מזכירה לו להכין שיעורי בית במועד, אינה מגדירה אותם בלב הילד אלא כ"טכנאי חינוך" ותו לא. יתירה מזאת, הילד רואה בכך משום דבר צפוי, בהבינו שההורים חפצים שיתנהג טוב ויביא להם נחת. אם התנהגותם ומעשיהם לא מוכיחים לו שהם דורשים את טובתו, ברור שהנחיותיהם נתפסות בעיניו כדבר הנעשה לטובתם הם...

אם תחפצו לדמו זאת לקשר שעליו מושתת כל בית, נזכיר לעצמנו, שאי אפשר לקיים קשר אמיתי רק על בסיס הנוהל הקבוע, לפיו האשה מבשלת ומכבסת, בעוד הבעל דואג להסדיר את תשלומי החשמל המים והטלפון. דברים אלו אינם מצביעים ככהוא זה על מידת ההערכה, הכבוד והקשר המשמעותי הקיים בין שני בני הזוג, גורם ההפתעה, שהוא המרכיב הראשי בפיתוח הקשר בין בני הזוג, יוכל לבוא לידי ביטוי רק באמצעים החורגים מהשגרה, ואשר יש בהם הבעת הערכה אישית, התייחסות מכובדת, ומידה גדושה של סובלנות שהאחד מגלה כלפי השני ורגשותיו, מבלי לזלזל בהם ולבטל אותם בכל דרך שהיא.

גם הקירבה הרגשית החמה שאנו מבקשים ליצור עם ילדינו, לא תוכל לבוא לעולם רק בהתבסס על הוראות הקובעות מה טוב ומה רע. דרישות מן הילדים שילמדו, יוותרו לאחיהם הקטנים, או יתר כללי ההתנהגות בבית, אין בכוחן לעורר בילדינו תחושה של נועם וקירבה כלפינו. אפילו כאשר אנו מעניקים לילד מתנה ליום הולדתו, או מממנים עבורו טיול יקר או קייטנה מכובדת, עשוי הדבר להתקבל בעיניו כדבר הצפוי ומודן מאליה שכל הורה עושה עבור ילדיו. לא זה מה שיכול לגרום לו להרגיש מיוחד בעינינו...

הבנה זו, תוביל אותנו למסקנה, שהקשר הרגשי מתבסס דווקא על ענינים הנוגעים באישיותו ובתחומו התענינותו. מכאן נובע הצורך החיוני "לרדת לרמתם" של הילדים, דהיינו: להתעניין במה שמעניין אותם, לרצות לרצותם בדברים שישמחו את לבם, ולהבליט עד כמה אכפת לנו מה שנוגע להם באופן אישי, עד שייסיקו כי טובתם שלהם עומדת אצלנו בדירוג עליון מעל לטובתנו שלנו. או אז, יש סיכוי שהילדים יוכלו לפרש גם את הקפדתו של האב על כללי התנהגותו מסוימים ותזכורותיה של אם בדבר שיעורי הבית – כדבר הנעשה לטובת הילדים, ולא למען השקט התעשייתי המבורך בבית הרועש.

איך עושים את זה....

מי שמוכן להשקיע בכיוון זה, ומחפש דרכים בהם יצליח לרכוש את לבו של הילד באמצעות ההוכחה שהוא מתעניין באכפתיות בצרכיו, חייב להתמקד בדברים יבליטו את צרכי הילד, ולא באלו שיש בהם צדדי רווח לילד ולהורה כאחד. ככל נצליח לגלות התעניינות ואכפתיות בדברים שלנו אישית לא תצמח מהם כל תועלת ישירה, ייווכחו הילדים לדעת שאנו עושים זאת רק משום שהם מגלים בזאת ענין, וייסיקו, שאנו באמת אוהבים אותם ורוצים בטובתם.

הדרך הטובה ביותר לעשות זאת, היא, כמובן, לרצות לעשות זאת ברצון פנימי הנובע מן הלב: לסלק באמת ובתמים את נגיעותינו האישיות ולהקדיש את מחשבתנו לטובת הילד. אך גם מי שאינו מסוגל להגיע לדרגה זו, אל יתיאש. רצוי שיעשה זאת לפחות באופן מעושה, ו"אחרי הפעולות נמשכים הלבבות".

רגע חושבים

הרב יהודה שמעוני

איך סטוקדייל שרד בשבי וויטנאם?

האסטרטגיה של סטוקדייל היתה – אני אצא מכאן! יקח כמה שיקח, ואהפוך את המשבר להזדמנות!!

ומה ביחס לכל מי שמתו בשבי, שלא שרדו? מי הם היו? הם היו פסימיים? וכך ענה סטוקדייל: "ממש לא. אלה היו האופטימיסטים. יותר מדאי אופטימיים. הם אמרו 'נצא מכאן מיד בחג המולד', ואחר כך 'אם לא בחג המולד, אז בפסחא', ואז 'מיד אחרי חג ההודיה', אבל כל התאריכים האלה חלפו, ובסוף הם לא יכלו לשאת יותר את כל האכזבות. הם נשברו".

למסקנה: "למדתי שאסור לבלבל בין האמונה האסטרטגית **לטווח ארוך** שיהיה טוב, לבין המשמעת והאחריות **בטווח הקצר**".

הבנתם, היו לסטוקדייל ציפיות סותרות – לצאת מהשבי מצד אחד מול לשרוד את השבי מהצד השני. אמונה ביכולת לצאת מהמצב הקשה מול המציאות.

המסר הזה הוא רלוונטי לכל תחום בחיים: זוגיות, עסקים, כושר, לימוד וכל שינוי שאנו רוצים בחיים. חייבים להיות אופטימיים ולהאמין שבסוף נגיע אל היעד, אבל לא להתיימש מהנפילות שבדרך.

להיות אופטימיים ביחס להצלחה, אבל לא לחיות באשליה ש"הכול יסתדר והכול יהיה בסדר". כי אין הצלחה בלי עבודה קשה ונפילות באמצע הדרך. חג גאולה אישי וציבורי שמח.

הרב יהודה שמעוני מרצה באתרנו
להרצאות נוספות בקרו באתר 'ישיבת אור דוד'

"כל השליחות למענה ירד האדם לעולם, היא למען יוציא את עצמו ממצרים" (נתיבות שלום, האדמור מסלונים זצ"ל)

חג הגאולה בפתח. איך נגיע לגאולה אישית?

אומרים לנו ש"אם נראה טוב – יהיה טוב". ומה קורה שלא מגיע הטוב שלו ציפינו?

לימדו אותנו ש"אין דבר העומד בפני הרצון". ומה נענה לילד שמאד רצה להצליח במבחן וכשל?

מהי הדרך להצלחה??

אמריקה תרצה למחוק מההיסטוריה את מלחמת וייטנאם. מלחמה עקובה מדם שבה ניסו ללא הצלחה למנוע את השתלטות צפון וייטנאם הקומוניסטית על דרום וייטנאם. מלחמה שהשאירה פצע מדמם בלב האומה האמריקאית עם למעלה משישים אלף חיילים הרוגים וכאלף שבויים.

השבוי האמריקאי הבכיר ביותר היה הטייס האדמירל ג'ים סטוקדייל, שהצליח לשרוד יותר משבע שנים של עינויים אכזריים.

סיפור ההשרדות הנדיר שלו בלט במיוחד, על רקע העובדה שרבים אחרים לא החזיקו מעמד. חוקר העסקים והניהול ג'ים קולינס ביקש לחקור את התופעה ואת המסקנה הוא הגדיר "**פרדוקס סטוקדייל**".

איך עמד סטוקדייל במכש העינויים? שימו לב להסבר שלו: "מעולם לא איבדתי תקווה בכך שתקופת השבי תסתיים. ידעתי לא רק שאצא משם, אלא גם שאהפוך את החוויה הזו לאירוע מכונן בחיי. **חוויה שלא אהיה מוכן להחליף בשום חוויה אחרת**".

סוד ההצלחה שלך לכל השנה!

בכל שנה מחלק הרב דניאל זר למעל 1,000 משפחות
'קמחא דפסחא' - כסף לחג הפסח לקניית צרכי החג!

כתב הזוהר הקדוש:

"סוד ההצלחה של האדם כל השנה תלוי בצדקה שהוא נותן לעניים לחג הפסח, שחודש גיסן הוא ראש החודשים וכמה שאדם נותן צדקה בחודש זה משפיע לו הצלחה לכל השנה"

ניתן לתרום 'קמחא דפסחא' לעניים ע"י ישיבת אור דוד:

להתקשר למשרדי הישיבה
בטלפון: 03-570-12-12

להכנס לאתר הישיבה
בכתובת: Rabenu.co.il

לסרוק את הקוד ולתרום און-ליין
באתר ישיבת אור דוד:

